

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3859/2019
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“, Крагујевац, чији је пуномоћник Никола Лековић, адвокат из ..., ради утврђења радног односа и поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1411/19 од 19.06.2019. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1411/19 од 19.06.2019. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 632/18 од 14.02.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тужилац АА тражио да се утврди према туженом ЈКП „Водовод и канализација“, Крагујевац, да радни однос заснован између парничних странака на одређено време Уговором о раду од 03.02.2014. године, измењен Анексом овог уговора од 20.02.2014. године, за послове на радном месту ... у организационој целини ... „...“ са применом од 01.03.2014. године, је 09.03.2015. године прерастао у радни однос на неодређено време, што је тужени дужан признати, као и да се поништи решење туженог о отказу Уговора о раду број ... од 03.02.2016. године као незаконито, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади 231.000,00 динара у року од осам дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 632/18 од 14.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је радни однос заснован између парничних странака на одређено време Уговором о раду од 03.02.2014. године, измењен Анексом овог уговора од 20.02.2014. године за послове на радном месту .. у Организационој целини ... „...“ са применом од 01.03.2014. године, дана 09.03.2015.

године, прерастао у радни однос на неодређено време, што је тужени дужан признати, па је решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу број ... од 03.02.2016. године поништено као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади 231.000,00 динара у року од осам дана од пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1411/19 од 19.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 632/18 од 14.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП, као и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС, бр.72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се указује у ревизији. Ревизија не може да се изјави због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, како је то прописано чланом 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос на одређено време код туженог почев од 03.02.2014. године до 03.02.2015. године на основу Уговора о раду од 30.01.2014. године за обављање послова лонач котлова и манипулант у дозер станици I. Анексом Уговора о раду од 20.02.2014. године, тужилац је упућен на обављање послова , ... „...“, за који је предвиђена средња стручна спрема и опис послова утврђен Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова, а одређено је да ће се Анекс примењивати од 01.03.2014. године до 03.02.2015. године. Анексом 2, Уговора о раду од 30.01.2015. године, тужиоцу је за обављање истих послова продужен уговор о раду, тако што је наведено да ће се примењивати од 30.02.2015. године до 03.08.2015. године. Анексом 3, Уговора о раду, тужиоцу је такође за обављање послова ..., у ... „...“, Уговор о раду продужен до 03.01.2016. године, у којем је наведено да ће се примењивати од 25.02.2015. године до 03.02.2016. године. Решењем туженог од 01.02.2016. године тужиоцу је отказан Уговор о раду од 03.02.2014. године закључно са 03.02.2016. године, због истека рока за који је заснован.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев основан и да су испуњени услови прописани чланом 37. став 2. Закона о раду, који је важио у време закључења првог уговора о раду, па како је тужилац више од 12 месеци непрекидно радио на истим пословима то значи да је тужени имао потребу за радом тужиоца у дужем временском периоду. Закључујући да је послодавац злоупотребио радна права тужиоца, оцењено је да су испуњени услови

прописани чланом 37. став 4. Закона о раду да радни однос заснован на одређено време, постаје радни однос на неодређено време и зато је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду.

У ревизији се основано указује да су нижестепени судови приликом одлучивања погрешно применили материјално право.

У конкретном случају, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време почев од 03.02.2014. године на радном месту ..., с тим што је Анексом 1, упућен да од 01.03.2014. године обавља послове ... у ... „...“. Анексом 2 од 30.01.2015. године и Анексом 3 од 25.02.2015. године, тужиоцу је продужаван радни однос на истом радном месту без прекида до 03.02.2016. године.

По оцени Врховног касационог суда, за одлучивање о радно-правном статусу тужиоца у погледу испуњености услова за заснивање радног односа на неодређено време, примењују се одредбе члана 12. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.75/14 од 21.07.2014. године), који је ступио на снагу 29.07.2014. године. Одредбе овог закона се примењују, имајући у виду временско важење закона, зато што се тражи преображај радног односа из одређеног на неодређено време, за период од 01.03.2014. године до 03.02.2016. године. Према члану 12. Закона о изменама и допунама Закона о раду, члан 37. Закона о раду мења се па је тако чланом 37. став 1. прописано да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа, чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, а ставом 2. прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остаје да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Нижестепени судови су погрешно применили материјално право позивајући се на одредбе Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...32/13), који је био на снази у време закључења првог уговора о раду и којим је у члану 37. став 1. било прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено, када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Међутим, како се на радно – правни статус тужиоца примењују одредбе члана 37. Закона о раду које су ступиле на снагу 29.07.2014. године а тужилац је на истим пословима радио од 03.02.2014. године до 03.02.2016. године, правилно је решењем туженог од 01.02.2016. године тужиоцу отказан уговор о раду са 03.02.2016. године због истека рока на који је уговор закључен. У тој ситуацији тужилац није радио (на истим пословима са прекидима или без прекида) дуже од 24 месеца, тако да је тужени послодавац закључивао уговоре о раду у складу са одредбом члана 37. став 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...75/14). Како су уговори о раду

на одређено време закључени у складу са одредбама Закона о раду и како тужилац није наставио да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је последњи уговор закључен, то нису испуњени услови прописани чланом 37. став 6. истог закона, да би се сматрало да је радни однос заснован на неодређено време. Имајући у виду да је тужиоцу радни однос на одређено време престао протеклом рока на који је закључен уговор о раду, то је решење туженог којим је утврђен престанак радног односа тужиоцу, законито. Имајући у виду да је тужиоцу законито престао радни однос, то нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду за враћање тужиоца на рад.

Имајући у виду да су нижестепени судови приликом одлучивања погрешно применили материјално право, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 416. став 1. ЗПП и преиначио нижестепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић